

Arrest

nr. 85 402 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN LOO en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitische van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Al Keshk (Noord-Irak). In 2007 zou u een relatie zijn aangegaan met (M.A.H.) (CG X, OV X). (H.) zou verschillende keren om uw hand hebben gevraagd, maar uw vader zou deze steeds hebben geweigerd daar hij niet akkoord ging met de levensstijl van (H.). In oktober 2011 zou (H.) u hebben meegenomen naar een park waar jullie seksuele betrekkingen hadden. Een tijdje later zou u de eerste zwangerschapssymptomen hebben opgemerkt. U zou (H.) hebben gevraagd een oplossing te zoeken. Hij zou nog een laatste maal om uw hand hebben gevraagd bij uw vader. Uw vader zou echter duidelijk hebben geweigerd en hem hebben aangemaand nooit meer terug te komen om uw hand te vragen. Op 25 december zou (H.) u hebben opgebeld en u hebben gevraagd alles in gereedheid te brengen om het land te verlaten. Op 27 december zou u stiekem het huis hebben verlaten en in de auto

van (H.) zijn gestapt. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute zouden jullie Irak hebben verlaten. (H.) zou tot 5 februari 2012 in Turkije hebben verbleven, u zou reeds begin januari verder zijn gereisd naar België, waar u op 11 januari 2012 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Er dient te worden opgemerkt dat er bij de situatie zoals die door u werd geschetst grote vraagtekens kunnen worden geplaatst. De door u gestelde handelingen vallen niet te rijmen met de Koerdische context waarin u bent opgegroeid en de aldaar heersende normen, gebruiken en taboes.

Allereerst geeft u aan dat er in Noord-Irak geen vrijheid bestaat voor vrouwen. Vrouwen mogen niet naar school gaan, mogen geen vrienden hebben, moeten steeds vergezeld zijn als ze ergens naartoe willen gaan, mogen zich niet kleden zoals ze willen, etc. (CGVS, pg.5). Dit zou in het algemeen gelden in Koerdistan, maar eveneens specifiek in uw familiale situatie (CGVS, pg.5). U groeide namelijk op in een zeer strenge familie en had geen vrijheid (CGVS, pg.5).

Het valt dan ook moeilijk te begrijpen dat u van 2007 tot 2011 in het geheim een relatie kon onderhouden met (H.) waarbij u zich niet bepaald discreet heeft opgesteld. Zo zouden jullie niet alleen telefonisch zeer vaak contact hebben gehad, volgens (H.) soms zelfs tot driemaal per dag (CGVS (H.), pg.17), maar spraken jullie eveneens in het openbaar met elkaar af 'achter de dam' of in het toeristisch park 'Zawita' (CGVS, pg.7, 9). Twee openbare en toegankelijke plaatsen, beide niet ver van uw huis gelegen (CGVS, pg.7) waar u soms gedurende twee tot drie uur de tijd samen doorbracht en riskeerde door andere voorbijgangers - mogelijks kennissen of familie - te worden gezien (CGVS (H.), pg.17). De vraag dringt zich dan ook op hoe het voor een meisje dat in een zeer beperkende, strikte en strenge familie opgroeide mogelijk kon zijn om dergelijke handelingen te stellen, en onder het alziend oog van haar familie zeer regelmatig dergelijke uitstapjes te kunnen maken.

Temeer daar (H.) in 2009 reeds een niet bepaald zachtvaardige aanvaring had gehad met uw neef en uw broer (CGVS, pg.7; CGVS (H.), pg.19) waardoor zij op de hoogte kwamen van jullie relatie (CGVS, pg.7). Uw broer zou u vanaf toen extra in de gaten hebben gehouden en zelfs uw moeder op de hoogte hebben gebracht van jullie relatie (CGVS, pg.7). Dat u na dit incident nog steeds veelvuldig kon bellen en nog steeds op dezelfde manier kon afspreken waarbij (H.) u kwam ophalen met de auto in de nabijheid van uw huis (CGVS, pg.7) - waar overigens het incident met uw broer en neef had plaatsgevonden (CGVS, pg.7) - kan niet worden geloofd, evenzeer als uw verklaring dat u alleen thuis kon blijven wanneer uw ganse familie de hele dag naar het dorp trok (CGVS, pg.9).

Evenzeer opmerkelijk is dat (H.) pas in 2010 een eerste maal een huwelijksaanzoek zou hebben gedaan (CGVS, pg. 8) en jullie er bewust zouden hebben voor gekozen om gedurende drie jaar in het geheim een relatie te hebben, met alle risico's van dien. Des te opmerkelijker is dat dit gebeurde omdat u wist dat (H.) volgens uw vader geen goede partij voor u zou zijn en dat u hoopte dat uw vader in tussentijd van gedachten zou veranderen (CGVS, pg.8). Verrassend hierbij is dat u heil zocht in een eventuele veranderende gedachtegang van uw vader, maar (H.) niet adviseerde om zijn gedrag - dat voor uw vader 'aanstootgevend' was - enigszins te veranderen (CGVS, pg.8). (H.) zelf zou evenmin aanstalten hebben gemaakt om zijn gedrag te veranderen en daarmee in de gunst van uw vader te komen. Hij vond het namelijk 'te vermoeiend' om te bidden en was 'bijna verslaafd' aan alcohol om dit te kunnen opgeven (CGVS (H.), pg.15). Uw vader kon zo'n gedrag niet tolereren. Dat er geen enkele moeite werd genomen om uw vader van het tegendeel te overtuigen en zijn goedkeuring te bekomen, maar jullie integendeel liever de uiterst risicovolle weg van een geheime relatie kozen, doet gezien jullie culturele context en religieuze achtergrond afbreuk aan uw geloofwaardigheid. De uitspraak van (H.) dat hij liever wou sterven en u hebben (CGVS, pg.20) is gezien de 'moeite' die hij heeft gedaan om u voor hem te winnen, bijzonder lichtzinnig te noemen.

Dat u bovendien na meervoudige weigeringen van uw vader betreffende een huwelijk met (H.), besloot om daarenboven ook seksuele contacten met (H.) te hebben, getuigt van een zeer onvoorzichtig en roekeloos gedrag dat moeilijk kan worden gekaderd binnen de Koerdische sociaal-culturele context. Zo was u wel degelijk vertrouwd met de schande die voorhuwelijkse seksuele contacten met zich meebrengen en de negatieve gevolgen die eraan gekoppeld kunnen zijn. U stelt immers zelf dat er niets anders dan de doodstraf staat op het hebben van voorhuwelijkse seksuele contacten in de Koerdische cultuur (CGVS, pg.8). Dat u bovendien het risico nam om die seksuele betrekkingen te hebben in de auto op een gekende toeristische plaats (CGVS, pg.9) kan niet ernstig worden genomen. Dat u bewust een dergelijke gevarensituatie zou opzoeken, is niet geloofwaardig te noemen.

Daarenboven kunnen er zich ernstig vragen worden gesteld bij dat éénmalig seksueel contact in oktober 2011 waarbij u zwanger zou zijn geraakt. U stelt namelijk enkel in oktober met (H.) te hebben gevreeën en daarna geen seksueel contact meer met hem te hebben gehad tot jullie vertrek uit Irak (CGVS, pg.8; CGVS (H.), pg.18). Uw zwangerschap zou aldus zijn voortgekomen uit het seksueel contact in oktober, waarvan u volgens eigen zeggen begin november de eerste zwangerschapssymptomen voelde (CGVS, pg.9). Het medisch attest dat u voorlegt, vertelt echter een ander verhaal. Uw uitgerekende bevallingsdatum valt namelijk op 23 augustus 2012 (zie administratief dossier CGVS). Eenvoudig weg berekend, betekent dit dat de conceptiedatum rond eind november viel, en uw verklaringen dat deze zwangerschap het resultaat is van een éénmalig seksueel contact in oktober aldus niet kloppen, hetgeen geheel afbreuk doet aan de oprechtheid van uw asielaanvraag. Uw verklaring dat niet alle vrouwen meteen zwanger geraken en dat de conceptiedatum gelijk gesteld is met het stoppen van de menstruatie (CGVS, pg. 11-12) is vanzelfsprekend niet correct en bijgevolg niet afdoende.

Tenslotte weet u niet wat er zich na uw vertrek in Irak verder heeft afgespeeld. Nochtans staat (H.) nog in contact met zijn broer in Irak (CGVS, pg.4) en maakt hij wel gewag van een confrontatie tussen zijn familie en uw familie (CGVS, pg.20). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, omdat (H.) u hierover niets vertelde (CGVS, pg.11) en u hier blijkbaar vrede mee nam, getuigt van weinig betrokkenheid bij deze zaak die u nochtans noopte uw geboorteland te verlaten. Deze lakse houding valt niet te rijmen met de vrees die u inroept ten aanzien van uw vader omwille van deze relatie.

Alle bovenstaande redenen maken dat uw asielaanvraag in een ongeloofwaardig daglicht wordt gesteld en er geen geloof kan worden gehecht aan het 'verboden karakter' van uw relatie met (H.). De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag namelijk twee medische attesten in verband met uw zwangerschap bevestigen het ongeloofwaardig karakter van uw relatie. Dat u zwanger bent wordt door het CGVS niet betwist, wel de omstandigheden waarin u zwanger zou zijn geraakt.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw vriend (M.A.H.) eveneens de beslissing heeft genomen om hem de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Daarnaast verklaart u afkomstig te zijn uit Al Khesk (Noord-Irak). Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster haalt in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen als de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling betoogt verzoekster dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de vaststelling dat in Irak de mensenrechten op grote schaal worden geschonden en dat de bescherming van de autoriteiten niet is gegarandeerd.

Verzoekster verwijst en citeert te dezen uit het rapport van US State Department waaromtrent zij aanvoert dat verweerder er geen rekening mee hield.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de

bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster onderneemt geen poging om de omstandige motivering inzake de ongeloofwaardigheid van de aangevoerde feiten concreet te weerleggen. De verwijzing naar een uittreksel van een algemeen mensenrechtenrapport kan te dezen niet aangenomen worden als een dienstig verweer.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet weerlegd, derhalve wordt ze door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat verweerder gehouden was een onderzoek in te stellen naar de onafhankelijkheid van de juridische macht in Irak, de (on)mogelijkheid zich te kunnen beroepen op een eerlijk proces, en naar de origine, het geloof, familiebanden, etc. van verzoekster.

3.2. Gelet op het als ongeloofwaardig beoordeeld feitenrelaas diende er geen onderzoek te gebeuren naar de juridische macht in Irak. Inzake de origine, het geloof, familiebanden, etc. van verzoekster behoort het aan verzoekster, in het kader van de op haar rustende medewerkingsplicht, om hiertoe enig begin van bewijs bij te brengen, in de mate dat dit dienstig zou zijn voor de beoordeling van haar relaas.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier, te dezen ook deze die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Noord-Irak, toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS